

vore Feil, noget ved deres Feil derovre, men tillige ved en Rjæde af Ulykker, som ere udgaaede fra høiere Steder end baade dette Folkething og Kolonialraadet i Vestindien, vil være det Samme som at seigpine dem ved en langsom Død. Saa lad os heller kalde den høide Befolkning tilbage fra Verne, lade St. Croix og St. Thomas blive en ny Negerstat Haiti med en ny Keiser Zulus, som der kunde skabe en eller anden konstitutionel Mønsterstat efter de parlamentariske Fordringer; men ville vi beholde disse Der, maa vi uden smaalig at fordybe os i Fortiden, og uden med Selvfærdighed at slaa os for Brystet og tale om de andre Syndere og Toldere, nu skrive til at bringe virkelige Doffre for at hjælpe dem. Jeg tror, at denne sidste Bei er den rette at gaa. Jeg indrømmer villigt, at det kan være nødvendigt at underkaste denne Sag den grundigste Overveielse, og at der kan være forskellige Kauteler at træffe af den ene eller anden Art; men jeg haaber, at denne Sag ikke vil forlade Folkethinget, uden at ogsaa vi have givet Bidnesbyrd om, at skjøndt vore altfor egenmytne Maner om at sælge Verne og stryge Guldet ind i vor Kasse (Stemmer: Det var kun St. Croix!) — ja! — ere mislykkede, ville vi dog erkjende vor Forpligtelse til at hjælpe disse Der, der ere en Del af den danske Krone og af den danske Krones Besiddelse, og hvis Befolkning ved tidligere Keilighed har vist, at, skjøndt den er lille i Forhold til vort Lal, har den dog altid havt aaben Hjælpelse for vore Sorger og Ulykker og ikke vægret sig ved at anerkjende det fælles underfaatlige Baand, der knytter os til hinanden. Derfor haaber jeg, nu, da Ulykken har ramt St. Croix, at vi ville være villige til at bringe nogle Doffre for Vernes Skyld.

Berg: Det ærede Medlem, der talte sidst, var lidt streng i sin Dom over de Medlemmer, der ikke talte ud af samme Opfattelse af denne Sag som han; han gif endogsaa saa vidt at mene, at Andre talte paa en hjerteløs Maade om denne Sag. Smidlertid kom han senere hen i sit Foredrag til at erkjende, at disse Andre vilde have Negrene løfede til en mere fri og selvstændig Stilling end den, de nu have; men det kan dog efter min Mening ikke siges at være hjerteløst, naar man taler om Befolkningen paa Verne — thi det er dog om den og ikke om Forderne, vi tale — saa at ville bestrebe sig for eller dog lade sine Overveielser gaa ud paa om muligt at gavne de mest betrængte 90 pCt. af den. Jeg skal ikke fordybe mig langt ned i det tidligere Forhold til de to Der; derom have vi jo allerede hørt forskellige Udtalelser. Jeg vil tro, at det havde været heldigst for alle Parter, om det Arrangement var lykkedes, som for 12 Aar siden var paa Bane, saa at Verne vare komne i en anden Stilling til os end hidtil. Det ærede Med-

lem sølbede en saa stærk Dom derover. Vi vide dog, at det var Regjeringen selv, der ledede denne Forhandling, og at den fandt ei blot Rigsdagens, men ogsaa selve Befolkningens Bisfald derovre. At vi i senere Aar have maattet yde betydelige Doffre til disse Der, er godtgjort af det ærede Medlem, som talte først. I Aar have vi endnu ikke set, at den ærede Finantsminister attraar at lade Statskassen tilflyde den almindelige Afgift fra Verne, der, som det ærede Medlem fra Sorø Amts 3die Valgfreds (Lauher) bemærkede, af og til har været opgivet, og i senere Aar har været nedsat med en Fjerdedel af det stipulerede Bidrag til de almindelige Statsforbrødenheder. I Aar findes der, som sagt, ikke Noget derom. Selv om imidlertid St. Croix skal være fri, er det jo ikke sagt, at ogsaa St. Thomass skal fritages, men maaste vi ville faae en særlig Lov desangaaende fremsat; den Lov af 24de Marts 1876, der gav Anledning til saa megen Dmtale, er jo forbi med dette Finantsaars Udløb. I den sidste Tid er man begyndt med at engagere sig med disse Der ved Laan fra Statens Side med Kolonialkassens Garanti — denne Garanti er vist ikke særlig værdifuld; det er at anbringe nogle af Reservesfondens Midler i Lighed med Anbringelsen af dem i Opteborgs Hypothekobligationer, kinesiske Telegrafaktier og nu i Randers-Gretnaa-Banen — disse Andringelser staa i Klasse med hinanden. Udaf det flette Laan sødtes saa den Lov, som gav et yderligere Tilskud af 600,000 Kr. paa Betingelse af, som nævnt af det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgfreds, at Summen skulde være tilbagebetalt et Aar efter, at Laanet var ydet. Det var Lovens Bydende. Er den flet Jyskdest? Nei! Denne Lov staaar uopfyldt. Den burde have været i alt Fald delvis opfyldt allerede nu og staaar dog uopfyldt. Loven af 16de Juni 1876 bemyndiger altsaa Finantsministeren til at laane Kolonialkassen 600,000 Kr., derefter til sin Sufferfabriken, saa kom Opstanden og nu denne Lov. — Det er bemærket, at denne Lov naturlig deler sig i to Dele. Den ene Del angaar væsentlig Fællestogieriet og vilde være fremkommen — hvad der tydelig fremgaar af Anmærkningerne — hvad enten der var bleven Opstand paa Den eller ei. Man har benævnet Begivenheden „Dyrer“, men jeg tror ikke, det er værd at kalde den saaledes; den høieste Betegnelse, man bør anvende, er Opstand, Ordet Dyrer har en langt stærkere Karakter end Opstand. Jeg vil ikke blande de to Dele sammen i mine Bemærkninger, der forøvrig skulle knytte sig nærmest til de to første Valeres Ord og tilføie Udstilligt, som jeg ønsker fremsat, og som de Herrer ikke have dvælet ved. Den første Del angaar altsaa Fællestogieriet; jeg tror, at vi noget nøiere maa fremdrage, hvad her er oplyst, end flet er af de ærede Valere, uagtet det staaar at læse i Anmærkningerne. Saa meget tror jeg kan være nyttigt at faae gjentaget, at Laanet blev givet under den Garanti,